

ge, som mere eller mindre går til spilde, hvis man lukker det.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det faktisk ikke er korrekt, at staten gennem sin deltagelse i HS har medansvar for den forkerte beslutning, der oprindeligt blev truffet om at nedlægge Kommunehospitalet, og at staten derfor også har et medansvar for at løse problemet nu, hvor det viser sig, at et flertal er indstillet på at bevare Kommunehospitalet.

Jeg er ikke i tvivl om, at dette flertal vil fremlægge en plan, som vil være bedre for både kvaliteten og indholdet af det københavnske sygehusvæsen og ikke mindst for patienterne, og at det derfor også vil være i statens interesse at gå konstruktivt ind og være med til at løse de finansielle problemer, der opstår i forlængelse heraf.

Det, der lå i mit første spørgsmål og min omsorg for ministerens videre håndtering af denne sag, var, at når der nu kommer et sådant forslag, som vi må forvente fra Københavns Kommune, som vil være et forslag, der giver en bedre løsning for patienterne i København, ville det så ikke være klogere, at ministeren kommer med et åbent sind og ikke på forhånd smækker døren i for forhandlinger om en løsning af problemerne?

Tove Fergo (V):

Jeg synes, det er lidt vigtigt at få svar på, om det ikke er rigtigt – det glemte ministeren måske i farten – at Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune, når vi når til år 2005, har fået 5,5 mia. kr. til hjælp bl.a. til at få omlagt sygehusene, så man kunne få en bedre behandling af de københavnske og frederiksbergske borgere, en mere tidssvarende behandling, få bragt ventelisterne ned, få indrettet enestuer til de psykiatriske patienter, osv., alle de gode ting, vi ved der ligger i sygehusplanen.

Så har jeg et andet økonomisk spørgsmål til ministeren, og det drejer sig om, hvad udgiften er til driften af et hospital. Jeg ved ikke, om ministeren kan bekræfte, at man plejer at regne med, at det koster ca. 1 mio. kr. om året at drive en hospitalsseng, og der er jo i hvert fald ca. 300 senge på Kommunehospitalet. Hvis man så skal regne med 1 mio. kr. pr. seng, er det altså 300 mio. kr. Nu er det nok lidt billigere senge, fordi det er geriatriske senge, så mener ministeren

ikke, at det tal, der har været nævnt på 140 mio. kr., er meget relevant i denne sammenhæng?

Erling Oxdam (V):

Det er både hr. Keld Albrechtsen og hr. Thulesen Dahls spørgsmål til ministeren om, hvorvidt ministeren kunne komme i konflikt med Københavns Borgerrepræsentation, der får mig til at foregribe det næste spørgsmål, nemlig: Kan ministeren bekræfte, at der i virkeligheden med »Sygehusplan 2000« er indgået en kontrakt mellem tre parter, nemlig Frederiksberg Kommune, Københavns Kommune og staten, og kan en kontrakt brydes af en af parterne, her altså Københavns Kommune?

Det andet spørgsmål er: Hvis det nu er sådan, at Københavns Kommune så gerne vil have Kommunehospitalet, kan den så ikke selv købe det? Er der noget, der hindrer det, når bare det bliver lukket af HS og solgt af HS?

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Til hr. Thulesen Dahl: Det er rigtigt, at der er investeret omkring 100 mio. kr. her inden for de seneste år.

Den anden taloplysning, der bliver spurgt om, er fru Tove Fergo, der spørger, om det er 5,5 mia. kr., som man, når man så når lidt ind i det næste årtusinde, vil have investeret i den samlede HS-plan. Jeg kan ikke huske det præcise tal i hovedet, men det skal sikkert nok være rigtigt, når fru Tove Fergo siger det.

Så bliver jeg spurgt af hr. Keld Albrechtsen: Hvorfor dog ikke vise lidt forhandlingsvilje? Hvorfor smække døren i? Der er overhovedet ikke tale om at smække døren i. Det er kassen, der ikke lukkes op, fordi de, der vil ændre i beslutninger, der er truffet i HS's bestyrelse, naturligvis også må tage det økonomiske ansvar for det. Men der er selvfølgelig den sædvanlige venlige holdning imellem Københavns Kommune og Sundhedsministeriet, som der altid har været.

Så spørger hr. Oxdam, om man overhovedet kan bryde en aftale af denne karakter. Til det vil jeg godt sige, at der jo står i aftalen imellem regeringen og de to kommuner fra 1994, at der tilstræbes enighed mellem de tre parter om de årlige budgetter.

Det blev så gentaget igen i forbindelse med lovbemærkningerne, og det betyder så, at hvis man skal ændre i beslutninger, skal man begynde forfra, og at der, hvis der skal træffes nogle nye vidtrækkende beslutninger, så skal